Ледь торкнувшись дверцят на стареньких одвірках,
Я зайшов погулять у малесенький сад,
Що його ізрання освітив сонцепад,
Кожну квітку скупавши у ніжних відтінках.

Все таке ж. Все побачив: альтанку у дірках,
Де ротангові крісла заплів виноград....
Потічок, як завжди, гомонить на свій лад
І, старенький, тремтить од зітхань вічно гірких.

Як колись, тут троянди горять, – як колись,
Гордовиті лілеї од вітру звелись;
Кожен жайворон в небі знайомий мені.

Навіть з гіпсу Веледу пізнав край води,
Хоч облущилась майже в дерев глибині, –
Ледь стоїть, а кругом тьмяний дух резеди.